

[Peter Duetoft]

give en sådan garanti, for der er alenlangt fra det, der er meningen med denne lov, og til det, som fru Pia Kjærsgaard her stiller sig op og siger.

Jeg vil godt understrege, at formålet med denne lov ikke er at få færre flygtninge til Danmark, men at der både set fra flygtningenes side og fra samfundets side sker en rimeligere behandling. Man kan vel kort sige, at ret og rimelighed skal i centrum, og derfor har det selvfølgelig været en balanceakt.

I CD er vi tilfredse med, at der sker ændringer og stramninger også af mulighederne for at klage. Det er klart, at der har været situationer, hvor der har været tale om helt åbenlyst urimelige klager. Man kan diskutere det rimelige i, om nævnet skal have tre eller syv medlemmer, men selv om vi godt kan støtte dette forslag, håber jeg da, at man holder fast i, at når der er tale om principielle sager, er det 7-mands-nævnet, som skal træffe afgørelser.

Vi er også tilfredse med, at der er tale om en mere fleksibel ordning vedrørende betaling og ophold i ventetiden, ligesom vi er godt tilfredse med tro og love-erklæringerne.

Vi er tilhængere af, at andre end Dansk Røde Kors og kommunerne kan drive flygtningecentre, og vi er tilfredse med den obligatoriske inddrivelsesordning, som vi tror vil virke. Det er også et godt psykologisk signal at udsende, at når man har indgået en aftale om forsørgelse, har man altså også at holde den. Hvis man ikke holder den, så må man forsøge at gøre noget ved det. Alt i alt synes vi faktisk, at regeringen og ministeren har fundet en god balancegang på dette område.

Men så må jeg lige tage et enkelt spørgsmål op, som nu har været nævnt ganske mange gange i debatten, og det er de »åbenbart grundløse«. Jeg er enig i – men jeg synes nu nok, det fortegnede debatten lidt – at man nok godt, hvis der kommer en asylansøger fra Malmø eller New York, kan have en ganske hurtig procedure. Men jeg er lidt bekymret, når man stiller sig op og taler om de sikre lande i Øst. Hvad er et sikkert land i Øst? Er Rusland så sikkert et land, at man bare kan sige, at det skal være i løbet af 48 timer, vi får afgjort de her ting?

Vi havde i weekenden her på Christiansborg en høring om antisemitisme, og den handlede bl.a. om forholdene i Rusland. På det møde

blev det afsløret, at jøderne i Rusland er udsat for en ganske kraftig forfølgelse. Vil det betyde, at en jøde, der af den grund flygter til Danmark, skal åbenbart grundløs-afvises her i løbet af 48 timer, uden at man går ned i sagen og ser, om der er noget reelt i den påståede forfølgelse eller ej?

Jeg synes, man skal være meget forsigtig med bare at udstede sådan en blankocheck og sige, at i de og de og de tilfælde kan man gøre det i løbet af så og så få timer. Jeg er enig i, at der er situationer, hvor det er helt åbenlyst, at sagerne bør kunne afgøres i løbet af få timer, men i nogle af de tilfælde, der har været nævnt her, mener jeg nu nok, at det er lidt forbløffende, at man bare med en flot håndbevægelse kan sige: Det kan gøres hurtigt.

Men alt i alt vil vi altså være positive over for lovforslaget.

Undskyld, formand, men den viser kun 4½ minut. Jeg bliver helt forskrækket over formanden. Ja, ja, lampen lyser rødt, men den står kun på 4½ minut; og nu er jeg også færdig.

Anden næstformand (Grove):

Godt!

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg forstod på hr. Peter Duetoft, at hr. Peter Duetoft mente, at jeg havde sagt, at Rusland var et sikkert land. Nu kan hr. Peter Duetoft være uenig i mine meninger og synspunkter, men jeg plejer at forberede mine taler på en sådan måde, at jeg ikke kan tages i unøjagtigheder og uvidenhed i substansen, og jeg har ikke sagt »sikkert land«. Hvis jeg har sagt det – det må vi jo se i Folketingstidende – så er det i hvert fald en fortealelse. Det har jeg med vilje ikke skrevet i mit manuskript, for de lande er ikke godkendt som sikre, det ved jeg godt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er lidt overrasket over, at fru Birthe Rønn Hornbech reagerer, for jeg nævnte slet ikke fru Birthe Rønn Hornbechs navn eller Venstre.

Faktisk var det fru Pia Kjærsgaard, der omtalte en række sikre lande i Østeuropa, og det var det, jeg henviste til. Og derfor må jeg sige,